

ΜΑΡΙΚΑ ΚΩΤΟΠΟΥΛΗ

καὶ ποιῶ θημιοὶ καὶ πίκαιες ἐκ λήσσυ καὶ μινίαι
στούς ἤχους τῶν χορῶν τῆς στοιχειώσαν καὶ μιλῶντων ;

ΜΕ ἡ χροσὴ τῆς Τέλης
ποῦ μᾶς κερνάς πικρὴ,
ὄνειροαλέχτρα πόθων,
μισαίτρα ξεφλάστρα,
τις πικρὸς τῶν ἀνθρώπων
τις κἀντις παρηγῆρι,
σιὰ Τύχαια μᾶς εἰζῆρι,
μᾶς ἀνεβῆζεις σιὰς ρ.α.

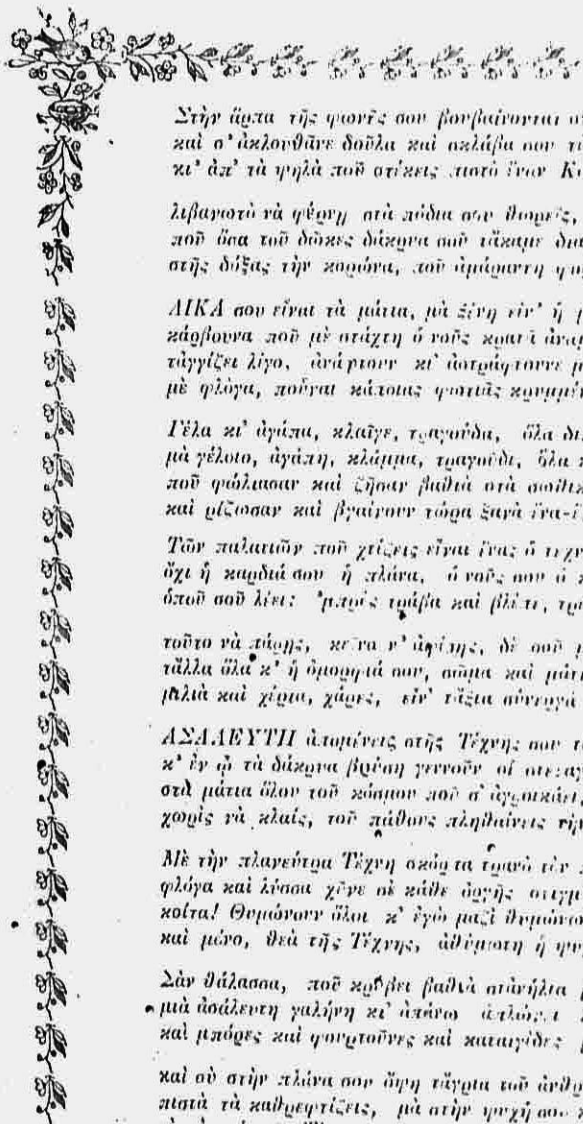
Σφρηγοκοπῆ; τὰ πῶθη
σιοῦ τοῦ σου τῶν αστήρι,
αργῶνεις, θεμελιάνεις
τῶν ἰδεῶν τὰ κῆστρα,
καὶ γρῆσαι τὸ γᾶρο
τοῦ ποιητῆ γρηγῆρι,
τῶν ἄδλων του ὄνει σου
καινοῦργια σου, σπλάστ .α.

Χιλιόζωη εἶσαι κρέβεις
κῆσμονες κερφούς σιὰ στήθια,
σιὸ σπινθηρὸν δικεῖς σόφια,
ζωὴ σιὰ παρὰμῆθια,
καὶ πᾶντι μετὶ τῆ φιλῶγα,
σοῦ μέσα σου φιλῆς.

τῶν σκοτεινῶν φασίει α,
τῶν πλάνων καταίερα,
χῆρι τοῦ νοῦ, κί' Ἀλήθεια,
μῆ ντισσαι ἐὸν προσηγῆρα,
σιὰ μάτι μᾶς θ' ἀσφράγεις
καὶ θὰ φεγγεβολᾶς !

ΣΤΗΝ ἄρτια τῆς φωνῆ σου
ποιῶ μάγα χῆρι ἐπλῶντων
καὶ τίς χορδὸς κουρδίζων
κ' εἶται περὰ αλωνία,
ἐάν ἀπὸ χελλῆ ἀγγέλιον,
πνευμάτων, ποῦ τὴν ζῶνοντ,
σιὰ μα, εμῆρι αἶτια μα,
μινῶν ἀφῆται ἀρμονία ;

Στὴν ἄρτια τῆς φωνῆς σου
τὴν εὐκωνοσιή, τὴν μίαι,
ποιῶς χῆρες καὶ πικρὸς γλῶσσῃ
τὴν ἀκαιοκωνκλώνων,

Στὴν ἄρτα τῆς φωτιᾶς σου βορβαίνονται τὰ κλάωτα
καὶ σ' ἀκλονθάνε δοῦλα καὶ ἀκλάβη σου τὴν δόνητα,
καὶ ἀπ' τὰ ψηλά τοῦ στίβου πιστοῦ ἔναρ Κόσμου ἀγνάντια

λιβαριστὸ τὰ φέροντ' αὐτὰ πόδια σου θοορῆς,
ποῦ ὅσα τοῦ δόκου δίκηντα αὐτὸ ἰσχυρὸν διαμύνητα
στῆς δόξας τὴν κοροῖνα, τοῦ ἀμύνηση φωτιᾶς!

ΔΙΚΑ σου εἶναι τὰ μύτια, μὴ ξένη εἶν' ἡ ματιὰ σου·
κάθισοντα ποῦ μὲ στάζει ὁ τοῦς κορεῖ ἀναμύνητα,
τὴν γλῶσση λίγο, ἀνάριον καὶ ἰσχυρῶντα μετῶσά σου·
μὲ φλόγα, ποῦναι κάποιος φωτιᾶς κορυμμένης γένητα.

Γέλα καὶ ἀγάπη, κλαῖγε, τραγοῦδα, ὅλα δικὰ σου·
μὴ γέλοιο, ἀγάπη, κλάμμα, τραγοῦδοι, ὅλα κλεμμένα,
ποῦ φώλωσαν καὶ ζῆσαν βαιθὰ τὰ σωπτικὰ σου
καὶ μίσωσαν καὶ βγαίοντ' ἴωρα ξανά ἔνα-ἔνα!

Τῶν παλαιῶν ποῦ χιζεῖς εἶναι ἔνας ὁ τεχνητός·
ὄχι ἡ καρδίη σου ἢ κλάνα, ὁ τοῦς σου ὁ κρυφωμένης
ὁποῦ σου λέει: ἄμωρὸς τῶν καὶ βλάτι, τῶν κα, στί σου,

τοῦτο τὰ τῶν κα, κε τὰ τ' ἀμύνης, δὲ σου ποῦναι
ἄλλα ὅλα καὶ ἡ ὁμοιωτά σου, σῶμα καὶ μύτια, τῶν
βλάτι καὶ χίρι, χίρι, εἶν' ἔξω ἀνένογα σου!

ΑΣΑΛΕΥΤΗ ἀπομύνης στῆς Τέχνης σου τὸ θρόνο!
καὶ ἔν ὃ τὰ δίκηντα βροῖση γεννοῦν ὁ σι:αγγαί σου
σὺ μύτια ὅλον τοῦ κόσμου σου ὁ ἰσχυρῶντα, ὁ μῶνα
χωρὶς τὰ κλαῖς, τοῦ πάθους πληθύνεις τὴν ὁμῆ σου.

Μὲ τὴν πλαγῆντα Τέχνη οὐκ ὄντα τῶν ὀν λόνο,
φλόγα καὶ λῆσαι χῆρε πὲ καὶθε ὄρῆς σι:αγγαί σου·
κοῖτα! Θυμῶντων ὅλοι καὶ ἔγῳ μωρὸ θυμῶντων,
καὶ μῶνα, θεὰ τῆς Τέχνης, ἀθῆμοιη ἡ φροχὴ σου!

Σὰν θάλασσα, ποῦ κρυβεῖ βαιθὰ σὺν ἡλίη βαιθῇ
μὴ ἀσάλευτη γαλήνη καὶ ἀπῶνα ἀπῶντα λυθῆς
καὶ μπόρες καὶ φουρτοῦνες καὶ καταιγίδες μωρῆς,

καὶ σὺ στὴν κλάνα σου ὄρη τῶν τῶν τοῦ ἀνθρώπου κίθη
πιστὰ τὰ καθῆρτιζεις, μὴ στὴν φροχὴ σου κλίνεις
τὴν ἡσυχία τῆς Τέχνης καὶ τῆς βαιθῆς γαλήνης!

N. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ

